

Arrest

nr. 175 992 van 7 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 24 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 29 oktober 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van verzoekende partijen een beslissing waarbij hun aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekende partijen op 27 mei 2014 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.10.2013 werd ingediend door :

*B., O. (...) (N° R.N. (...))
Geboren te Ulaanbaatar op (...)1966
T. M. (...) (N° R.N. (...))
Geboren te Ulaanbaatar op (...) 1964
Kind: M., B. (...), geboren op (...).2008
Nationaliteit: Mongolië
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat ze sinds 2006 België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands hebben geleerd, sociale bindingen hebben, werkbereid zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Eveneens op 13 mei 2014 neemt de gemachtigde ten aanzien van eerste verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de eerste verzoekende partij op 27 mei 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven gaan als volgt:

*“Mevrouw:
Naam, voornaam: B., O. (...)
geboortedatum: (...)1966
geboorteplaats: U. (...)
nationaliteit: Mongolie*

en haar kind: M., B. (...), geboren op (...)2008, nationaliteit: Mongolië,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

1.4. Op 13 mei 2014 neemt de gemachtigde eveneens ten aanzien van tweede verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de tweede verzoekende partij eveneens op 27 mei 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven gaan als volgt:

*"Naam, voornaam: T., M. (...)
geboortedatum: (...)1964
geboorteplaats: U. (...)
nationaliteit: Mongolie*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 16 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van *"de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991"*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel, dat enkel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, wordt als volgt uiteengezet:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers d.d. 29.10.2013 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat ze sinds 2006 in België verblijven; geïntegreerd zouden zijn, Nederlands hebben geleerd, sociale bindingen hebben, werkbereid zijn, verantwoordt niet dat machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet,

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post. bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (H.v.St. jir. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, TVVreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn.

Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekers hebben geruime tijd op het grondgebied verbleven en hier hun leven opgebouwd.

Het kind is hier geboren en kent enkel de Belgische cultuur en gewoontes. Dit is haar land van herkomst!

Zij kunnen nergens terecht in Mongolie, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf. Waar zouden zij en hun kind, een peuter, terecht kunnen?

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

Louter stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen, volstaat niet!

Verzoekers kunnen op geen enkele manier afleiden waarom men geen rekening heeft gehouden met alle elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift.

Dat verzoekers niet begrijpen waarom hun langdurig verblijf en hun integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen vormen en uiteindelijk niet kunnen leiden tot regularisatie.

2. Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Wat betreft de instructies dd 26.03.2009 van Minister Turtelboom, er dient opgemerkt te worden dat deze integraal werden overgenomen in de instructies van 19.07.2009.

Verzoekers dienden op 29.10.2013 een regularisatieaanvraag in, ondermeer op basis van de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011,

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eisen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de

positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beléidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

Er werd op alle mogelijke manieren zowel média als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie- instructie van 19juli 2009.2

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben

genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf.

Via de média werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Ailes samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

op medische gronden

lange asielpcedures

humanitaire redenen

de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kind

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

1 Beginselen van behoorlijk bestuur, I.Opdebeek, die KEURNE

2 <http://www.kruispuntmi.be/detail.aspx?id=9624>

3 <http://www.kruispuntmi.be/thema.aspx?id=5513>

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregularisierde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd:

"dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak:

"De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)"

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

3. Het feit dat ze sinds 2006 in België verblijven; geïntegreerd zouden zijn, Nederlands hebben geleerd, sociale bindingen hebben, werkbereid zijn, verantwoordt niet dat machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980

Verzoekers zijn van mening dat hun langdurig verblijf en hun integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpen niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

DVZ dient minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! ! '

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen ", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen ".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie niet als buitengewone omstandigheid kan gelden en uiteindelijk niet kan leiden tot regularisatie.

Eens te meer tracht verwerende partij er zich gemakkelijk vanaf te maken door te stellen dat deze elementen "niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend" ... Dit is geen afdoende motivering, minstens gebrekkig

Waarom niet?! Waarom verantwoordt het langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie (die verwerende partij erkent!) niet dat deze aanvraag in België wordt ingediend?

Dat DVZ de motiveringsplicht flagrant schendt door te weigeren hun beslissing uitvoerig te motiveren!

Verwerende partij dient rekening te houden met de aangehaalde elementen en de feitelijke gegevens. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoekers van mening zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dienen te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ hun integratie niet betwist.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

Dat verzoekers niet inzien waarom deze aangehaalde elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Dat DVZ dit op zijn minst afdoende dient te motiveren!

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart DVZ de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Dat verzoekers volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg geregulariseerd dienen te worden! Bovendien is het voor verzoekers niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoekers, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ na de zogenaamde vernietiging van de instructie nog beslissingen neemt op basis van diezelfde instructie.

Gelieve in de bijlage (zie stuk4), alvast één concreet voorbeeld terug te vinden van zo'n beslissing. Op 04.03.2013 mochten we nog dergelijke instructie ontvangen.

Client kreeg een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals duidelijk aangeduid in bijgevoegde stukken, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoekers begrijpen niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak:

"De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)"

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Er wordt enerzijds gedweept met de discretionaire bevoegdheid in de zin dat de eerdere richtlijnen die niet vernietigd worden niet dienen gevolgd te worden omwille van de discretionaire bevoegdheid en anderzijds gesteld dat men de discretionaire bevoegdheid niet kan toepassen omwille van de vernietiging van de instructie.

Verzoekers voldoen aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie, en de eerdere voorwaarden, die niet vernietigd werden.

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekers helemaal niet inzien waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers en het geheel van elementen.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen! Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door DVZ.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun langdurig verblijf, het feit dat verzoekers geen strafbare feiten hebben gepleegd, hun erkende integratie, de onmogelijkheid tot terugkeer, het feit dat hun kind hier geboren is en enkel onze gebruiken en gewoontes kent,...

Dat verzoekers dan ook vragen huidige beslissing te willen vernietigen en schorsen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

3.2. De Raad wijst erop dat de belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), erin bestaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RVS 9 september 2015, nr. 232.140). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat deze pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische en feitelijke redenen aan op grond waarvan zij is genomen. Zo wordt vooreerst verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en wordt vermeld dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond waarom zij de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt voor elk van de elementen aangehaald in de verblijfsaanvraag gemotiveerd waarom deze niet als buitengewone omstandigheden konden worden weerhouden. Verzoekende partijen bespreken de verschillende motieven ook in hun middel waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

In hun verzoekschrift stellen de verzoekende partijen dat de gemachtigde de formele motiveringsplicht schendt waar hij in de eerste bestreden beslissing stelt: *"Het feit dat ze sinds 2006 België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands hebben geleerd, sociale bindingen hebben, werkbereid zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."*

Verzoekende partijen voeren aan dat uit de motivering in de eerste bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen en zij wijzen erop dat de gemachtigde minstens dient te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. De vaststelling dat deze elementen *"niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend"*, is geen afdoende motivering. Zij zijn bovendien van mening dat de gemachtigde hun aanvraag onontvankelijk heeft verklaard zonder rekening te houden met alle elementen en het geheel van elementen van het dossier, en voeren in dit verband de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In de bestreden beslissing kan met betrekking tot voormelde elementen van integratie en langdurig verblijf worden gelezen dat de gemachtigde oordeelt dat deze elementen niet verantwoordt dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend. Bijgevolg weerhoudt zij deze elementen niet als buitengewone omstandigheid. Verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift uitdrukkelijk naar deze motivering zodat zij niet kunnen voorhouden dat niet zou zijn gemotiveerd omtrent deze elementen.

De Raad duidt erop dat de vaststelling dat deze elementen niet verantwoordt dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend, waardoor zij niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, verder dient te worden samen gelezen met de vaststelling dat de integratie van verzoekende partijen – die voortvloeit uit hun langdurig verblijf in België –, het voorwerp kan uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De redenen waarom deze

elementen niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen derhalve eenvoudigweg in de bestreden beslissing worden gelezen. Voor zover de verzoekende partijen inhoudelijke kritiek leveren op de motivering in de eerste bestreden beslissing dienaangaande, kan worden verwezen naar onderstaande uiteenzetting.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. Uit het betoog van verzoekende partijen blijkt tevens dat zij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren, zodat het eerste middel ook wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst, rust dan ook op de aanvrager zelf.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, met name omdat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen. Er wordt aldus geen standpunt ingenomen over de gegrondheid van de aanvraag. Er wordt enkel vastgesteld dat de verblijfsaanvraag niet ontvankelijk is omdat er geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden aangetoond.

3.4. Zoals hierboven reeds uiteengezet, kunnen verzoekende partijen niet worden bijgetreden waar zij stellen dat zij uit de motivering in de eerste bestreden beslissing niet kunnen afleiden waarom hun integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen.

De gemachtigde oordeelt dienaangaande dat deze elementen niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

De Raad benadrukt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, ...

De Raad van State stelde verder *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kon de gemachtigde op goede gronden oordelen dat de duur van het verblijf van verzoekende partijen in België en hun integratie in België (opgebouwd tijdens dit verblijf), meer bepaald het feit dat zij Nederlands hebben geleerd, sociale bindingen hebben en werkbereid zijn, niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, geeft de gemachtigde in de bestreden beslissing derhalve wel degelijk aan waarom de integratie van verzoekende partijen, die voortvloeit uit

een langdurig verblijf, niet als buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. Deze beoordeling, die tot uitdrukking wordt gebracht in de motieven, ligt geheel in de lijn van de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State.

Verzoekende partijen maken met hun herhaling van de elementen uit de aanvraag niet aannemelijk dat in hun specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk of onjuist was om dit standpunt in te nemen of dat daar in hun geval anders over moet worden gedacht. De Raad stelt immers vast dat verzoekende partijen – door louter het tegendeel te beweren, maar niet concreet aan te geven waarom deze elementen wél kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van voormeld artikel 9bis – geen afbreuk doet aan deze motivering. De gemachtigde beschikt over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening vanuit het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Met hun betoog, waarin zij menen dat elementen van integratie en langdurig verblijf juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, tonen verzoekende partijen niet aan dat de gemachtigde op onwettige of kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat hun integratie en langdurig verblijf niet verantwoordt dat zij hun aanvraag niet zouden kunnen indienen via de Belgische of diplomatieke consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats en niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van voormeld artikel 9bis. De Raad benadrukt in dit verband nog de rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekende partijen halen aan dat de gemachtigde, door te verklaren dat het langdurig verblijf en de integratie niet verantwoordt waarom de aanvraag in België is ingediend, door deze zin “*alle aanvragen*” kan weigeren. Een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen, benadrukken verzoekende partijen. Verzoekende partijen gaan hier over tot een veralgemening die niet in de bestreden beslissing kan worden gelezen. Zij zetten hierbij geenszins uiteen dat de beoordeling dat elementen van integratie en langdurig verblijf niet verantwoordt waarom de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend onjuist of irrelevant zou zijn.

De Raad merkt verder op dat verzoekende partijen niet kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat hun integratie en verankering niet worden betwist door de gemachtigde. Zulks kan uit de eerste bestreden beslissing geenszins worden afgeleid. De gemachtigde stelt immers slechts vast dat deze elementen door verzoekende partijen worden aangehaald en geeft uitdrukkelijk aan dat ze niet verantwoordt dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend. Verzoekende partijen zetten niet uiteen, en de Raad ziet niet in, op welke manier uit deze vaststelling zou kunnen of moeten blijken dat de gemachtigde eventuele stukken die door verzoekende partijen ter staving van deze elementen werden voorgelegd aan een inhoudelijk onderzoek zou hebben onderworpen. In casu spreekt de gemachtigde zich immers niet uit over de gegrondheid van de aanvraag.

Ten slotte merkt de Raad op dat de aangehaalde elementen van integratie en langdurig verblijf nog steeds het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel gegrondheidsonderzoek, evenwel enkel conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zoals in de eerste bestreden beslissing eveneens wordt aangehaald. In het kader van een beoordeling van de rechtmatigheid van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan echter niet vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door de gemachtigde of de integratie van verzoekende partijen een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt.

3.5. Verzoekende partijen halen in hun verzoekschrift nog aan dat hun kind, dat in België is geboren, enkel de Belgische cultuur en gewoontes kent. Zij geven aan dat zij nergens terecht kunnen in Mongolië, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf. Zij vragen zich immers af waar zij en hun jong kind terecht zouden kunnen. Verder wijzen zij er nog op dat zij (in België) geen strafbare feiten hebben gepleegd. Verzoekende partijen voeren aan dat de gemachtigde ook met deze elementen rekening diende te houden.

De Raad stelt evenwel vast dat in de verblijfsaanvraag, vermeld in punt 1.1, van bovenvermelde elementen geen enkele melding werd gemaakt. De Raad herinnert eraan dat in het kader van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de bewijslast ligt bij verzoekende partijen, die de plicht hebben om in hun aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). In casu hebben verzoekende partijen deze elementen niet aangehaald in de verblijfsaanvragen en kunnen zij hun verzuim dienaangaande de gemachtigde niet verwijten. De zorgvuldigheidsplicht van de gemachtigde strekt in casu niet verder dan

rekening te houden met de elementen die hem uitdrukkelijk kenbaar worden gemaakt. Het komt aan de verzoekende partijen toe om in de verblijfsaanvraag die elementen aan te voeren die volgens hen een terugkeer onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maken. Bovendien tonen verzoekende partijen niet aan dat zij niet in de gelegenheid zouden zijn geweest om bij hun aanvraag bovenvermelde elementen aan te voeren die volgens hen een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In het kader van zijn annulatiebevoegdheid kan de Raad geen rekening houden met stukken en elementen die niet voorlagen op het moment van de bestreden beslissing.

3.6. Verzoekende partijen voeren in wezen aan dat zij zich bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wel degelijk nog kunnen beroepen op de criteria uit de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), aangezien verwerende partij heeft aangegeven dat deze criteria zouden blijven toegepast worden en er door haar nog steeds beslissingen worden genomen waarbij wordt verwezen naar de instructie.

De Raad wijst erop dat de instructie van 19 juli 2009, vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Uit het betrokken arrest blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

De Raad kan inzake deze grief dan ook enkel vaststellen dat de gemachtigde correct motiveerde dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde en bijgevolg de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verwerende partij er geen toepassing van maken.

Verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig een redenering opbouwen die vertrekt vanuit het standpunt dat zij voldoen aan de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009 om te komen tot de conclusie dat zij derhalve voldoen aan de buitengewone omstandigheden aangezien hun redenering net neerkomt op wat de Raad van State in hogervermeld arrest van 9 december 2009 sanctioneerde, namelijk de onwettige vrijstelling van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die niet toelaten om de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen. Waar verzoekende partijen er zich in se over beklagen dat zij niet de toepassing krijgen van de voormelde criteria dient de Raad op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd. Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.182 en 220.181; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De stelling van verzoekende partijen dat op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie (en in *“de media”*) zou vermeld staan dat de beleidscel van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken te veronderstellen, dient de gemachtigde immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verwerende partij krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verwerende partij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog

beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

De vernietiging houdt in dat de instructie van 19 juli 2009 met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat verzoekende partij er zich niet op kan beroepen om tot de schending van het rechtszekerheidsbeginsel te besluiten (RvS 21 november 2012, nr. 221.439). Het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskenning van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel zetten verzoekende partijen dienaangaande uiteen dat in de afgelopen jaren verschillende vreemdelingen een verblijfsmachtiging hebben verkregen ingevolge de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 en dat ook heden verwerende partij in specifieke gevallen nog van deze instructie gebruik maakt. Zij gaan evenwel voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen ontvankelijk werd verklaard zonder dat was voldaan aan de door de wetgever gestelde vereiste dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Het feit dat de instructie van 19 juli 2009 in strijd is met de wet en werd vernietigd door de Raad van State staat vast.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekende partijen, gelet op het voorgaande, niet dienstig kunnen aanvoeren dat het hen niet duidelijk is waarom de gemachtigde in zijn beslissing geen rekening heeft gehouden met de instructie van 19 juli 2009. Zoals gesteld, heeft de gemachtigde op goede gronden geoordeeld dat verzoekende partijen zich niet kunnen beroepen op de voormelde instructie, aangezien deze vernietigd werd door de Raad van State, waardoor deze niet meer van toepassing is. Deze motivering is, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, afdoende, het bovenstaande indachtig.

3.7. In het licht van wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekende partijen niet aantonen dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat evenmin toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen met overschrijding van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Verzoekende partijen tonen ook niet aan dat de gemachtigde in casu een andere invulling aan het begrip “buitengewone omstandigheden” zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Een miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

In de mate dat verzoekende partijen met het hoger weergegeven betoog tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt niet dat de eerste bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens zoals kenbaar gemaakt op het moment van de bestreden beslissing of op grond van een incorrecte feitenvinding. Verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met alle elementen in haar dossier, zodat ook de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden weerhouden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekende partijen tonen met hun betoog niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de in de aanvraag aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen in de zin van voormeld artikel 9bis.

Gelet op het bovenstaande maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zou voorliggen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.11. Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, en – in de mate dat het eerste middel tevens betrekking heeft op de tweede en derde bestreden beslissing – van de tweede en derde bestreden beslissing.

3.12. In een tweede middel, uitdrukkelijk gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voeren verzoekende partijen een gebrek aan afdoende motivering aan.

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden.

Dit werd bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: ‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoeksters, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.’”

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten –enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Ook arrest nr. 123 355 van 29.04.2014 van uw Raad is zeer duidelijk: “Een en ander blijkt overigens ook uit een samenleving van beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché (P.F.) der tweede bestreden beslissing wordt vervolgens andermaal genomen en ondertekend door diezelfde attaché (P.F.). Daarenboven werden beide bestreden beslissingen op precies dezelfde dag genomen nadat een antwoord op de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet drie een half jaar op zich liet wachten. Zij is dus genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en wordt bijgevolg mede uit het rechtsverkeer genomen.”

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat de bestreden beslissing dan ook geschorst en vernietigd dient te worden.”

3.13. De tweede en derde bestreden beslissing werden genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Hierbij wordt aangegeven dat verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig visum.

Verzoekende partijen kunnen dan ook niet voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de tweede en derde bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissingen zouden zijn opgenomen.

In de mate dat verzoekende partijen menen dat de bevelen om het grondgebied te verlaten dienen te worden vernietigd omdat ook de beslissing in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient te worden vernietigd, en dat hieruit tevens een schending van de motiveringsverplichting zou kunnen worden afgeleid, wijst de Raad erop dat uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de eerste bestreden beslissing niet wordt vernietigd, zodat het betoog van verzoekende partijen in dit verband hoe dan ook niet ter zake doet.

In de mate dat de verzoekende partijen menen dat de tweede en derde bestreden beslissing niet afdoende werden gemotiveerd, aangezien nergens vermeld wordt dat deze beslissingen het gevolg zijn van de geweigerde regularisatieaanvraag en nergens sprake is “van de motivering van de weigering tot regularisatie”, dient erop te worden gewezen dat verzoekende partijen de in de tweede en derde bestreden beslissing opgenomen motivering niet betwisten en dat deze door de gemachtigde gemaakte vaststelling, gelet op het bepaalde in voormeld artikel 7, eerste lid, 1°, volstaat om de tweede en derde bestreden beslissing te schragen. Verzoekende partijen laten bovendien na aan te geven op grond waarvan zij menen dat de gemachtigde in de bevelen om het grondgebied te verlaten ook een verwijzing naar (de (weigering van) de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had moeten opnemen.

Gelet op het bovenstaande maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de tweede en derde bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3.14. Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES